

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

03 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte - Petru Ursache,
judecătorii - Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,
examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Spoială Vladimir în numele inculpatului Ceptureanu Valentin, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 15 noiembrie 2016, în cauza penală în privința lui

Ceptureanu Valentin

Termenul de examinare a cauzei:

instanța de fond: 18.02.2016 - 09.06.2016;

instanța de apel: 08.07.2016 - 15.11.2016;

instanța de recurs: 01.02.2017 - 03.05.2017.

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală legal executată.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Cantemir din 09 iunie 2016, adoptată în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Ceptureanu V. a fost condamnat în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, la 2 ani închisoare și în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, la 3 ani și 4 luni închisoare.

În temeiul art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani și 6 luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a reținut că, la 22.07.2015, în jurul orelor 22³⁰, Ceptureanu V. fiind în stare de ebrietate alcoolică, aflându-se pe una din străzile s. Porumbești, r-nul Cantemir, care se atribuie la loc public, din intenții huliganice, încalcând grosolan ordinea publică care s-a manifestat prin încălcarea normelor de drept și morale de comportare în societate, exprimând o vădită lipsă de respect față de societate, însoțită de aplicarea violenței, demonstrativ, în prezența mai multor persoane, dând dovadă de obraznicie deosebită a inițiat un conflict cu cet. Bercaru N., aplicându-i acestuia în mod intenționat multiple lovituri cu pumnii în față și alte părți ale corpului, după care

luând în mână o țevă din metal i-a aplicat o lovitură în regiunea capului, cauzându-i dureri fizice, perturbând astfel liniștea și ordinea publică.

Tot el, având scopul cauzării leziunilor corporale, intenționat cu o țevă metalică ce o avea în mână, i-a aplicat lui Bercaru N., o lovitură în regiunea capului, cauzându-i ultimului vătămări corporale grave.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Chiriacov Gr. în numele inculpatului, care a solicitat casarea parțială a acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite inculpatului.

În motivarea apelului declarat apelantul a menționat că, instanța de fond a apreciat greșit circumstanțele cauzei, aplicând incorect inculpatului pedeapsa definitivă sub formă de închisoare, refuzând neîntemeiat aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Adițional, partea apărării a menționat că, instanța de fond nu a ținut cont de circumstanțele atenuante ale cauzei și anume de faptul că, inculpatul anterior nu a mai fost condamnat, se caracterizează pozitiv, este o persoană liniștită și neconflictuală, regretă cele comise și a depus maxim efort de a recupera prejudiciul cauzat părții vătămate, astfel, inculpatul întrunește condițiile aplicării prevederilor art. 90 Cod penal,

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 15 noiembrie 2016, apelul declarat a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

5. În motivarea deciziei adoptate instanța de apel a menționat că, la aplicarea pedepsei instanța de fond a ținut cont de circumstanțele atenuante ale cauzei și la stabilirea categoriei și termenului pedepsei s-a bazat pe prevederile art. 75 Cod penal.

Verificând criticele aduse sentinței referitoare la aspectele de drept operate de instanța de fond la stabilirea și individualizarea pedepsei inculpatului, instanța de apel a reținut că, art. 287 alin. (3) Cod penal, prevede pedeapsa cu „închisoare de la 3 la 7 ani”, iar art. 151 alin. (1) Cod penal „închisoare de la 5 la 10 ani”. Prima instanță reținând prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, i-a stabilit inculpatului pedeapsa penală în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani și în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, 3 ani 4 luni, iar în temeiul art. 84 Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani și 6 luni, or, circumstanțe agravante în speță nu au fost constatate, iar recunoașterea vinovăției instanța a considerat că nu poate servi drept circumstanță atenuantă, deoarece cauza a fost examinată în procedură simplificată, unde recunoașterea vinovăției este o condiție procesuală pentru a putea fi aplicată la reducerea pedepsei.

Prin urmare, instanța de apel a constatat că, instanța de fond corect a ajuns la concluzia că, corectarea și reeducarea inculpatului nu este posibilă fără

izolarea acestuia de societate, or, persoana care a comis mai multe infracțiuni împotriva altor semeni, cărora le-a fost aplicată violență fizică soldată cu cauzarea unor leziuni corporale grave în cadrul unui act de huliganism grav, răspunderea penală să nu fie corespunzătoare încălcărilor grave aduse ordinii publice și sănătății părții vătămate.

Funcțiile de constrângere și de reeducare, precum și scopul preventiv al pedepsei, pot fi realizate numai printr-o justă individualizare a sancțiunii, care să țină seama de persoana căreia îi este destinată, pentru a fi ajutată să se schimbe, în sensul adaptării la condițiile impuse de societate.

Cât privește alegația apărării precum că, inculpatul a reparat prejudiciul cauzat părții vătămate, iar ultima nu are pretenții față de acesta, instanța de apel a considerat că, nu poate servi drept unic temei pentru casarea sentinței în partea stabilirii pedepsei, din motiv că, repararea prejudiciului constituie în primul rând o obligație a inculpatului de a repara daunele cauzate prin infracțiune și doar apoi o circumstanță atenuantă la stabilirea pedepsei. La caz, instanța de fond a dat o apreciere veridică circumstanței respective în cumul cu alte.

Instanța de apel a reținut ca fiind neîntemeiată și critica avocatului precum că, inculpatul se caracterizează pozitiv, iar respectivul fapt nu a fost luat în considerație la numirea pedepsei, or, caracterizarea pozitivă este un element important în procesul formării și numirii pedepsei penale, însă, nu este de ajuns pentru a aplica în inculpatului a prevederilor art. 90 Cod penal.

6. Împotriva deciziei instanței de apel declară recurs ordinar avocatul Spoială Vl. în numele inculpatului, care, invocând temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, solicită casarea parțială a acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care lui Cepturanu V. să-i fie stabilită o pedeapsă cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

În motivarea recursului ordinar, autorul invocă argumente similare cu cele indicate anterior în apel de către partea apărării și descrise la *pct. 3. al prezentei decizii*, suplimentar menționând că:

- instanța de apel incorect a constatat că, numai executarea reală a pedepsei stabilite inculpatului va atinge scopul legii penale;

- ambele infracțiuni pentru care a fost condamnat inculpatul fac parte din categoria celor grave, pentru care este posibilă suspendarea condiționată a executării pedepsei, or, infracțiunile date nu se regăsesc în interdicțiile stabilite la art. 90 alin. (4) Cod penal;

- comportamentul violent al inculpatului nu poate fi caracterizat ca unul de o intensitate mare sau sadic, având în vedere că pe un fon nervos acesta i-a aplicat victimei lovitura cu țeava, iar conflictul nu a durat mult;

- inculpatul anterior nu a comis careva infracțiuni sau contravenții, el fiind la prima abatere de lege, având o vârstă tânără, până la săvârșirea faptelor

incriminate a dat dovadă de un comportament exemplar, fiind caracterizat pozitiv la locul de trai, nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru;

- imediat după aplicarea violenței față de partea vătămată, inculpatul a solicitat să fie chemată ambulanța, a manifestat căință activă, a recunoscut integral învinuirea formulată și a solicitat ca judecarea cauzei să aibă loc în procedură simplificată;

- pe parcursul judecării cauzei nu a fost constatată nici o circumstanță agravantă, fiind reținute doar atenuante, asupra cărora instanțele nu s-au expus suficient de motivat, apreciind în termeni generali doar unele din acestea;

- concluzia instanței de apel privind executarea reală a pedepsei cu închisoare nu va duce la atingerea scopului pedepsei penale prevăzut la art. 61 alin. (2) Cod penal;

- potrivit Rezoluției nr. 65 (22.01.1965), privind suspendarea executării pedepsei, probațiunea și alte măsuri de înlocuire a pedepselor privative de libertate și Rezoluția nr.73 (13.04.1973) privind tratamentul de scurtă durată al delicvenților adulți, adoptate de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei, prin care se recomandă guvernelor statelor membre să limiteze atât cât este posibil privarea de libertate a făptuitorilor unor infracțiuni minore și a persoanelor care ar prezenta un pericol social redus;

- potrivit jurisprudenței naționale (deciziile CSJ nr. 1ra-749/2013 din 13.08.2013 și nr. 1ra-400/2014 din 13.05.2014), se poate observa la capitolul naturii infracțiunii, elementelor sale constitutive, modului de operare a făptuitorului și calificării faptei sunt practic asemănătoare cu speța referitoare la inculpatul Cepturean V. fiind aplicabile și în prezenta cauză, or, altfel ar exista o practică neunitară, fapt ce poate aduce atingere dreptului la un proces echitabil garantat de art. 6 CoEDO;

- potrivit *hotărârii CtEDO 23530/02 din 02.07.2009, cauza Jordan Jordanov c. Bulgariei*, Curtea a reținut că principiul securității juridice se regăsește implicit în toate articolele convenției și reprezintă unul din elementele fundamentale ale statului de drept (*Beian c. României, nr. 30658/05*);

- divergențele de jurisprudență sunt inerente oricărui sistem judiciar care se bazează pe un ansamblu de instanțe de fond având autoritate asupra jurisdicției lor teritoriale. Cu toate acestea, rolul instanței supreme este tocmai de a soluționa aceste contradicții (*Zielinski, Pradal, Gonzalez și alții c. Franței (MC), nr. 24846/94 și 34165/96-34173/96*).

6.1. În conformitate cu prevederile art. 431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului ordinar declarat, solicitând inadmisibilitatea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat, invocând că soluțiile instanțelor inferioare, referitoare la categoria și mărimea pedepsei, a fost reținută în strictă conformitate cu prevederile art. 6, 7, 61, 75, 76, 77 Cod penal, conform cărora, persoanei recunoscute vinovate de

săvârșire unor infracțiuni, i se aplică o pedeapsă echitabilă, în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Precum a fost menționat supra, recurentul invocă temei de casare a hotărârilor contestate art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, totodată semnalând pct. 15) și 16) a aceleiași norme procesual penale, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise în instanțele de fond și de apel în cazul când *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale; instanța de judecată internațională, prin hotărâre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză; norma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție.*

Analizând aceste temeuri în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că acestea nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, lipsind temeuri de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârilor contestate.

Potrivit conținutului recursului, recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului Ceptureanu V. și critică hotărârile judecătorești numai în partea stabilirii pedepsei, invocând că, în speță nu au fost identificate careva interdicții de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, în privința inculpatului, or, acesta și-a recunoscut vinovăția s-a căit sincer de cele comise și în instanța de fond, cauza a fost examinată în ordinea prevăzută la art. 364¹ Cod de procedură penală.

Motivele recurentului, precum că instanțele de fond incorect au individualizat pedeapsa și neîntemeiat nu au aplicat în privința inculpatului alte pedepse alternative, Colegiul penal le consideră neîntemeiate.

La acest capitol, Colegiul penal atestă că, potrivit art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

Totodată, conform art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă, iar la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină seama de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

De asemenea, Colegiul consideră necesar de evidențiat că, în art. 90 Cod penal sunt prevăzute condițiile pentru acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei, și anume se prevede că instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana vinovatului și considerând necesar poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând obligatoriu în hotărâre motivele condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei și termenul de probă.

Colegiul penal menționează, că la stabilirea pedepsei inculpatului, atât prima instanță, cât și cea de apel, au ținut seama în deplin de principiile de aplicare a pedepsei prevăzute de art. 61 Cod penal, de criteriile generale de individualizare a ei, stipulate în art. 75 Cod penal, de toate circumstanțele cauzei care agravează ori atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corijării și reeducării acestuia și corect au conchis că inculpatul a comis din intenție două infracțiuni grave, soldate cu cauzarea părții vătămate a unor leziuni corporale grave, iar corectarea și reeducarea lui este posibilă doar prin aplicarea unei pedepse cu închisoare.

Colegiul reiterează faptul că, în speță, judecarea cauzei penale a avut loc în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în conformitate și cu respectarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală și potrivit alin. (8) al acestui articol, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă în baza probelor administrate la faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Colegiul penal atestă că, sancțiunea art. 287 alin. (3) Cod penal, prevede pedeapsa cu „închisoare de la 3 la 7 ani”, iar art. 151, alin. (1) Cod penal „închisoare de la 5 la 10 ani”.

Însă, în cauză deferită, se constată că, potrivit sentinței adoptate în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Ceptureanu V. a fost condamnat în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, la pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani și în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, la 3 ani și 4 luni, iar în temeiul art. 84 Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani și 6 luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, pedeapsă care se încadrează în noile limite stabilite prin reducerea cu o treime din maximul și din minimul prevăzut de sancțiunile normelor imputate.

După care, legalitatea sentinței a fost verificată de către instanța de apel, care a menținut condamnarea în privința inculpatului în baza art. 287 alin. (3) și art. 151 alin. (1) Cod penal, statuând că, prima instanță corect a apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei și just a individualizat pedeapsa stabilită în privința acestuia. Or, criticele apelanților în partea ce ține de solicitarea casării sentinței în latura pedepsei, au fost respinse, ca nefondate.

La baza acestei concluzii, instanțele judecătorești au acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, au ținut cont de circumstanțele cauzei, legate de scopul și motivele faptei, gravitatea infracțiunilor săvârșite, de faptul că inculpatul și-a recunoscut vina și s-a căit sincer, precum și de persoana acestuia, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de prevenirea de a săvârși infracțiuni noi.

Colegiul penal menționează că argumentele recurentului, precum că la stabilirea pedepsei instanța de apel, nu a ținut cont de circumstanțele atenuante prezente în cauză, precum că inculpatul a recunoscut vina, nu pot fi reținute, deoarece recunoașterea vinei este o circumstanță atenuantă, mai mult că această circumstanță este un drept al inculpatului, care deja a fost luat în considerație de către instanța de fond la aplicarea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani și 6 luni, pentru săvârșirea infracțiunilor de *huliganism* și *vătămarea intenționată gravă a integrității corporale sau a sănătății*.

Or, conform practicii judiciare, recunoașterea vinovăției care atrage incidența procedurii simplificate, nu poate valorifica ca o circumstanță atenuantă judiciară prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, deoarece ar însemna că aceleiași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică.

În aceste condiții, Colegiul penal, consideră că n-a fost constatată prezența în speța examinată a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Colegiul penal consideră relevant de a specifica că, argumentele invocate de recurent în cererea sa de recurs au constituit obiect de examinare la judecarea cauzei în instanța de apel, deoarece după conținutul lor sunt similare celor consemnate în cererea de apel, respectiv asupra acestora instanța de apel s-a expus argumentat în hotărârea pronunțată, așa cum este indicat și în *pct. 5 din prezenta decizie*, soluție pe care instanța de recurs o consideră legală și

argumentată, însușind argumentele ei, reiterarea cărora nu mai este necesară (*cauza CtEDO, Rebait și alții c. Franței, din 25.02.1995, nr. 26564/1995*).

Revenind la conținutul recursului declarat, instanța de recurs va respinge ca fiind neîntemeiată pretinsa violare a art. 6 din CoEDO, or, pentru invocarea unui atare temei nu este suficient doar expunerea formală a textului erorii respective și indicarea *haustivă* a unor precedente CtEDO, dar trebuie specificat *expres* dreptul pretins a fi încălcat de instanțele de fond, cu indicarea hotărârii instanței internaționale, pe un alt caz *similar*, unde s-a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului, care poate fi reparată și în prezenta cauză.

Prin urmare, cauzele CtEDO (*Iordan Iordanov c. Bulgariei, nr. 23530/02 din 02.07.2009, Beian c. României, nr. 30658/05, Zielinski, Pradal, Gonzalez și alții c. Franței (MC), nr. 24846/94 și 34165/96-34173/96*), precum și Rezoluțiile nr. 65 (22.01.1965); nr. 73 (13.04.1973), au avut ca obiect de discuție alte circumstanțe decât cele existente în prezenta cauză. Astfel, prevederile art. 6 CoEDO, în speță nu sunt aplicabile.

Cât privește incidența în speță a temeiului de recurs prevăzut la pct. 16) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, semnalat de către recurent, Colegiul constată că acesta nu și-a găsit confirmarea, deoarece deciziile menționate (nr. 1ra-749/2013 din 13.08.2013 și nr. 1ra-400/2014 din 13.05.2014), nu sunt relevante speței, or, în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei în fiecare caz separat pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării acestei operațiuni, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea categoriei, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.

Totodată, în această ordine de idei este necesar de menționat că CtEDO a statuat deja în jurisprudența sa că, simpla existență a unei abordări jurisprudențiale diferite, la nivelul instanțelor naționale, asupra unor spețe similare, nu implică în mod automat o violare a dreptului la un proces echitabil. De asemenea, Curtea a admis că o unificare a jurisprudenței naționale necesită o anumită perioadă de timp, astfel încât un interval rezonabil în care coexistă mai multe soluții jurisprudențiale asupra unor situații similare, este compatibil cu dreptul la un proces echitabil. Prin urmare, Colegiul conchide că motivarea recursului declarat de apărare prin prisma pct. 16) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, se consideră necorespunzătoare potrivit cerințelor avute în vedere de legislator la stabilirea acestui temei de recurs.

În concluzie, instanța de recurs menționează că nu se constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea hotărârii atacate sub aspectele invocate de

avocatul Spoială VI., deoarece soluția adoptată de către instanța inferioară este întemeiată și motivată.

În circumstanțele stabilite, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității recursului declarat de avocat în numele inculpatului, ca fiind vădit neîntemeiat.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale prescrise la art. 414 - 418 Cod de procedură penală, impunându-se în consecință inadmisibilitatea recursului ordinar declarat la caz, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Spoială Vladimir în numele inculpatului Ceptureanu Valentin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 15 noiembrie 2016, în cauza penală în privința lui *Ceptureanu Valentin*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 02 iunie 2017.

Președinte
Judecătorii

Petru Ursache
Constantin Alerguș
Vladimir Timofti